

๑ บทนำ ๑

ฉันตื่นขึ้นมาในอ่างอาบน้ำแบบลอยตัวสภาพขอมซอในห้องน้ำปุกระเบื่อง สีชมพูที่ไม่คุ้นชิน นิตยสารแม็กซิมตั้งหนึ่งวางกองอยู่ข้างชักโครก ยาสีฟันเขียวๆ หยดแหมะในอ่างล้างหน้า แถมยังมีคราบสีขาวกระจายติดอยู่ที่กระจก นอกหน้าต่างเป็นท้องฟ้าดำมืดกับพระจันทร์เต็มดวง นี่มันวันอะไรนะ ฉันอยู่ที่ไหน เนี่ย หอพักสมาคมศึกษามหาวิทยาลัยแอร์โซนาาหรือ หรือพาร์ตเมนต์ของใครกัน ฉันแทบจะนึกไม่ออกเลยว่าฉันชื่อซัทตัน เมอร์เซอร์หรือฉันอยู่แถวเซิงเขา ทูซอน แอร์โซนา ฉันไม่รู้ว่าระเปาสตางค์ฉันอยู่ที่ไหน แล้วก็ไม่รู้ด้วยว่าฉัน จอตรงไว้ที่ไหน ที่จริงแล้วฉันขับรถอะไรนะ มีใครแอบเอาอะไรให้ฉันกินหรือเปล่า เนี่ย

"เอ็มมา" เสียงผู้ชายร้องเรียกดังมาจากอีกห้องหนึ่ง "เธออยู่บ้านรีเปล่า"

"ฉันไม่ว่าง!" เสียงหนึ่งดังอยู่ไม่ไกล

เด็กสาวร่างผอมสูงคนหนึ่งเปิดประตูห้องน้ำ ผมสีเข้มกระเซิงของเธอปรก ใบหน้า

"นี่! ฉันลุกยีน "มีคนอยู่ในนี่นะ!"

ร่างกายของฉันรู้สึกเหมือนเจ็บจี๊ดราวกับก่อนหน้านี้มันผล็อยหลับไป

เกมลับปมลวง

พอหลบตามองก็รู้สึกเหมือนกับว่าตัวฉันกะพริบวิบแวมราวกับฉันอยู่ใต้แสงไฟ
สยองจัง! ต้องมีคนมอมยาฉันแน่ๆ

ดูเหมือนเธอคนนั้นจะไม่ได้ยินฉัน เธอเดินเซมาข้างหน้า ใบหน้าอยู่ใต้
แสงเงา

"ฮัลโหล" ฉันร้องพร้อมกับก้าวออกจากอ่าง แต่เธอไม่เงยหน้าขึ้นมอง
"หูหนวกหรือไง"

ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เธอบีบขวดโลชั่นกลิ่นลาเวนเดอร์แล้วทาที่แขนสองข้าง
ประตูห้องน้ำเปิดออกอีกครั้ง เด็กหนุ่มวัยทีนจุมูกรัน นหวดเคราเพิ่มโพล์
เข้ามา

"อ๊ะ" สายตาของเขามองไปที่เสื้อยัดรัดตัวของเด็กสาวที่ด้านหน้าเขียนว่า
'นิวยอร์ก นิวยอร์ก โรลเลอร์ โคสเตอร์' "ฉันไม่รู้ว่าเธออยู่ในนี้เอ็มมา"

"นั่นอาจเป็นเหตุผลว่าทำไมประตูถึงปิดอยู่ริเปล่า" เอ็มมาผลักเขาออกไป
แล้วกระแทกประตูปิด เธอหันกลับมาทางกระจก ฉันยืนอยู่ด้านหลังเธอ

"นี่" ฉันร้องเรียกอีกครั้ง

ในที่สุดเธอก็แหงนขึ้นมอง ตาของฉันเบนไปที่กระจกเพื่อสบตาเธอ แต่
พอมองเข้าไปในกระจกฉันก็กรี๊ดร้องออกมา เพราะเอ็มมาเหมือนฉันเป๊ียบ และ
ฉันก็ไม่ได้อยู่ตรงนั้น

เอ็มมาหันแล้วเดินออกจากห้องน้ำ ส่วนฉันก็ตามเธอไปราวกับมีอะไร
บางอย่างรุนให้ฉันตามหลังเธอไป ผู้หญิงคนนี้เป็นใคร ทำไมเราถึงเหมือนกัน
ทำไมฉันถึงไม่มีตัวตน แล้วทำไมฉันถึงจำ...อะไรไม่ได้เลย

ความทรงจำผิดๆ ผุดขึ้นเป็นภาพในอดีตที่เจ็บปวด พระอาทิตย์ตกดินส่อง
ประกายระยิบระยับเหนือขุนเขาคาตาลินา กลิ่นอวลจากต้นมะนาวในสวนหลัง
บ้านของฉันยามเช้า ลัมผัสจากรองเท้าแตะขนแคชเมียร์ที่นิ้วหัวแม่เท้าของฉัน
แต่สิ่งอื่นๆ ที่สำคัญที่สุดกลับคลุมเครือพร่ามัวราวกับว่าฉันใช้ชีวิตที่ผ่านมาได้นี้
ยังไปยั้งนี้

ฉันเห็นสิ่งเหล่านั้นมีรูปร่างคลุมเครือ แต่นึกไม่ออกว่ามันคืออะไรกัน ฉัน

จำไม่ได้ว่าตัวเองทำอะไรไปบ้างในช่วงวันหยุดฤดูร้อน จวบแรกของฉันเกิดขึ้นกับใคร กระทั่งความรู้สึกยามแสงแดดส่องต้องโบหน้าหรือตอนเต้นเพลงโปรดของฉัน เพลงโปรดของฉันคือเพลงอะไรนะ และที่แย่ยิ่งกว่าคือทุกวินาทีที่ผ่านสิ่งต่างๆ ดูจะยิ่งคลุมเครือมากขึ้นๆ รวากับว่าพวกมันกำลังจะหายไป รวากับว่าฉันกำลังจะหายไป

แต่แล้วฉันก็หลับตาลง รวบรวมสมาธิอย่างแรงกล้า แล้วฉันก็ได้ยินเสียงร้องดังอู้อี้ ฉันรู้สึกได้ถึงความรวดเร็วที่แล่นไปทั่วร่างกาย ก่อนจะกลายเป็นความรู้สึกอ่อนเปลี้ยของกล้ามเนื้อที่ย่อมจำนน ขณะที่ดวงตาของฉันค่อยๆ ปิดลง ฉันเห็นเงาร่างเลื่อนรางยืนอยู่เหนือร่างฉัน

"พระเจ้า" ฉันกระซิบ

ไม่แปลกใจเลยที่เฝ้ามาไม่เห็นฉัน ไม่แปลกเลยที่ฉันไม่อยู่ในกระจกนั้น เพราะฉันไม่ได้อยู่ตรงนั้นจริงๆ

ฉันตายแล้ว

๑ บทที่ 1 ๑

ผู้ลับกระดังความตาย

เอ็มมา แพ็คซ์ตันหอบกระเป๋าคับซาเย็นแก้วหนึ่งออกทางประตูหลังบ้านของครอบครัวอุปถัมภ์รายใหม่แถบชานเมืองลาสเวกัส รถราแล่นพิวพิวและคำรามบนทางด่วนซึ่งอยู่ไม่ห่าง ในอากาศมีแต่กลิ่นท่อไอเสียกับโรงบำบัดน้ำเสียประจำท้องถิ่น ของประดับสวนหลังบ้านมีเพียงอุปกรณ์ยกน้ำหนักฝุ่นเชลอะเครื่องดักแมลงสนิมกรัง และรูปปั้นดินเหนียวรสนิยมต่ำไร้ราคา

มันห่างไกลลิบลิบจากสวนหลังบ้านในชุมชนของฉันซึ่งเป็นพื้นที่ทะเลทรายสุดเรือดองการ แถมยังมีชิงช้าไม้ที่ฉันเคยแสร้งทำเป็นปราสาท ก็อย่างที่ฉันบอกนั่นแหละ ช่างประหลาดและสะเปะสะปะเหลือเกินว่ารายละเอียดไหนเป็นเรื่องที่ฉันยังจำได้ เรื่องไหนเป็นเรื่องที่มลายหายไปแล้ว ในช่วงโมงสุดท้ายนี้ฉันกำลังตามเอ็มมาไป พยายามจะเข้าใจชีวิตของเธอพลางนึกถึงชีวิตของตัวเองไปด้วย อย่างกับว่าฉันจะมีตัวเลือกอื่นนั่นละ ทุกที่ที่เธอไปฉันก็ไปด้วย ฉันไม่แน่ใจเหมือนกันว่าฉันรู้เรื่องต่างๆ เหล่านี้เกี่ยวกับเอ็มมาได้ยังไง จู่ๆ มันก็ผุดขึ้นมาในหัวขณะที่ฉันมองดูเธอ เหมือนข้อความที่เพิ่งเข้ามาในกล่องอีเมล ฉันรู้รายละเอียดต่างๆ ในชีวิตเธอดียิ่งกว่าของตัวเองเสียอีก

เอ็มมาวางกระเป๋าลงบนโต๊ะนอกชานซึ่งทำจากวัสดุเลียนแบบเหล็กดัด

ทั้งตัวลงบนเก้าอี้สนามพลาสติกแล้วยึดคอ ข้อดีเพียงอย่างเดียวของเจ็ลลี่นี่คือมันไม่หันไปทางบรรดาบ่อนกาสิโน เปิดให้เห็นพื้นฟ้ากว้างที่ไม่มีอะไรมาบดบังดวงจันทร์ลอยแขวนอยู่ครึ่งทางเหนือเส้นขอบฟ้าเป็นแนวเพอร์ลีขาวจืดจางวมเป็ง

สายตาของเอ็มมาออกไปทางดาวศุกร์ใสสองดวงที่คุ้นเคยทางทิศตะวันออกตอนอายุเก้าขวบเอ็มมาตั้งชื่อดาวดวงขาวอย่างโหยหาว่า 'ดาวแม่' ดาวดวงซ้ายชื่อ 'ดาวพ่อ' และจุดเล็กๆ ที่กะพริบวิบวิบเจิดจ้าใต้ดาวทั้งสองว่า 'ดาวเอ็มมา' เธอแต่งเทพนิยายร้อยแปดเกี่ยวกับดวงดาวเหล่านี้เหมือนกับว่ามันเป็นครอบครัวจริงๆ ของเธอ และวันหนึ่งทั้งหมดจะมารวมกันอีกครั้งบนโลกไม่ต่างจากที่ดาวเหล่านั้นอยู่บนท้องฟ้า

เอ็มมาอยู่ในการอุปการะมาก่อนชีวิต เธอไม่เคยเจอพ่อแต่จำแม่ที่เธออยู่ด้วยจนกระทั่งเธออายุห้าขวบได้ แม่ของเธอชื่อเบ็คกี้ หล่อนเป็นผู้หญิงร่างระหงที่ชอบตะโกนตอบคำถามรายการวิล ออฟ พอร์จูนเสียงดังลั่น เดินเพลงไมเคิล แจ็กสันไปรอบๆ ห้องนั่งเล่น และอ่านหนังสือพิมพ์ที่בלอยด์ที่ลงเรื่องทำนอง 'เด็กเกิดจากฟักทอง!' และ 'ชีวิตเด็กชายค่างควา!'

เบ็คกี้เคยส่งเอ็มมาออกไปเล่นเกมหาของรอบๆ บริเวณอพาร์ทเมนต์ โดยส่วนใหญ่จะมีรางวัลเป็นลิปสติกใช้แล้วหนึ่งแท่งหรือช็อกโกแลตสติกเกอร์สแท่งเล็ก หล่อนซื้อกระโปรงบัลเลต์จีบรอบกับชุดเดรสลูกไม้จากร้านกู๊ดวิลล์* มาแต่งตัวให้เอ็มมา หล่อนอ่านแฮร์รี่ พอตเตอร์ให้เอ็มมาฟังก่อนนอน แถมยังดัดเสียงเป็นตัวละครนั้นๆ ทุกตัว

แต่เบ็คกี้ก็เหมือนกับบัตรชุดชิงโชค เอ็มมาไม่เคยรู้ว่าเธอจะเจออะไรจากแม่ บางทีเบ็คกี้ก็เอาแต่ร้องไห้บนโซฟาทั้งวัน ใบหน้าหล่อนมูตเบี้ยว แก้มก็นองไปด้วยน้ำตา บางทีหล่อนก็ลากเอ็มมาไปห้างที่ใกล้ที่สุดแล้วซื้อของให้เธออย่างละสองชิ้น

'ทำไมหนูต้องมีรองเท้าแบบเดียวกันสองคู่ด้วยคะ'

* Goodwill Store ร้านค้าที่คนยากจนนิยมซื้อสินค้ามือสองจำพวกเสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม ซึ่งทางร้านได้รับมาจากกาารรับบริจาคขององค์กรไม่แสวงผลกำไร

เกมลับปมลวง

ท่าที่มองไปไกลแสนไกลปรากฏบนใบหน้าของเบ็คกี้ 'เพื่อว่าคู่แรกเประอะจ๊ะ เอ็มมี'

เบ็คกี้เป็นคนขี้ลืมขนาดหนักด้วย อย่างตอนที่หล่อนทิ้งเอ็มมาไว้ที่ร้าน เซอร์เคิล เค เอ็มมาใจหายวาบทันทีที่เห็นรถของแม่เธอหายวับไปตามทางหลวง ระบายแดด ตอนนั้นพนักงานที่ร้านเอาหวานเย็นรสส้มให้เอ็มมาและให้เธอนั่งบน ตู้แช่แข็งหน้าร้าน ระหว่างนั้นเขาก็โทรศัพท์ไปโน่นไปนี่ ทำยที่สุดพอเบ็คกี้ก็กลับมา หล่อนอุ้มเอ็มมาขึ้นตระกองกอดยกใหญ่ นั่นเป็นครั้งเดียวที่หล่อนไม่ปริปาก ป่นที่เอ็มมาทำหวานเย็นรสส้มเหนียวเหนอะหดยดเลอะชุดเดรสของเธอ

คืนฤดูร้อนคืนหนึ่งหลังจากนั้นไม่นาน เอ็มมาไปนอนค้างกับซาซ่า มอร์แกน เพื่อนสมัยอนุบาล เธอตื่นขึ้นตอนเข้ามาเจอมิสซิสมอร์แกนยืนอยู่ตรงประตูด้วย สีหน้าบึ้งยาก เห็นได้ชัดเลยว่าเบ็คกี้สอดโน้ตไว้ได้ประตูหน้าบ้านมอร์แกนบอกว่า หล่อนจะ 'ไปเที่ยวสักหน่อย' แต่ไอ้การไปเที่ยวที่ว่านั้นกินเวลาตั้งเกือบสิบสามปี

เมื่อไม่มีใครติดตามร่องรอยของเบ็คกี้ได้ พ่อแม่ของซาซ่าจึงส่งเอ็มมาเข้า สถานสงเคราะห์เด็กกำพร้าในรีโน บรรดาผู้รับอุปการะบุตรบุญธรรมทั้งหลาย ต่างก็ไม่สนใจเด็กห้าขวบกัน ทุกคนอยากได้แต่เด็กน้อยๆ ที่พวกเขาสามารถ หล่อหลอมให้เป็นตัวพวกเขาเองในแบบย่อส่วนได้ เอ็มมาจึงมาอยู่ในบ้านเด็กกำพร้า ก่อนจะไปอยู่กับครอบครัวอุปถัมภ์

แม้เอ็มมาจะยังรักแม่อยู่เสมอ แต่เธอก็ไม่อาจพูดได้ว่าเธอคิดถึงหล่อน อย่างน้อยก็ไม่ใช่เบ็คกี้รันทอด เบ็คกี้คลุ้มคลั่ง หรือเบ็คกี้สติเสียที่เคยลืมนเธอไว้ ที่ร้านเซอร์เคิล เค แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็คิดถึง 'แนวคิด' ของความเป็นแม่ซึ่ง หมายถึงใครสักคนที่มั่นคง เสมอต้นเสมอปลาย รู้ดีดีของเธอ ตั้งตาคอยอนาคต ในกายภาคหน้าของเธอ และรักเธอโดยไม่มีเงื่อนไข เอ็มมาสร้างดาวแม่ พ่อ และเอ็มมาบนท้องฟ้าแบบไม่อ้างอิงอะไรที่เธอเคยรู้เลย แต่สร้างจากสิ่งที่เธอ อายากมี

ประตูบานเลื่อนเปิดออก เอ็มมาหันไปมองทราวิส ลูกชายวัยสิบแปดปีของ

แม่บุญธรรมรายใหม่ของเธอเดินวางมาดมานั่งลงบนโต๊ะนอกชาน

"โทษทีนะที่ฉันพรวดพราดเข้าไปหาเธอในห้องน้ำ" เขาว่า

"ไม่เป็นไร" เอ็มมาพึมพำอย่างขมขื่นพร้อมกับค่อยๆ เขยิบตัวห่างจากขาที่ยื่นออกมาของทราวิส เธอค่อนข้างแน่ใจว่าทราวิสไม่ได้รู้สึกเสียใจเลย เขาตั้งใจแกล้งเพื่อจะได้เห็นเธอไป วันนี้ทราวิสสวมหมวกเบสบอลสีน้ำเงินแบบดิ่งลงมาปิดลูกตา เลื้อยเชื้ตลายสก๊อตขอมซ้อตัวใหญ่โคร่งกับกางเกงยีนขาล้นเทอะทะเป๋ายานลงมาเกือบถึงเข่า มีกระจุกตอหนวดอยู่ตรงจมูกแหลม ริมฝีปากบาง ใบหน้าที่มีดวงตารูปถั่ว เขายังไม่โตพอที่จะไว้หนวดเคราได้จริงๆ จังๆ ตาสีน้ำตาลมีเส้นเลือดแดงกำของเขารั้รงแลดูหื่นๆ เอ็มมาารู้สึกได้ถึงสายตาของเขาที่จับจ้องเธอ มองสำรวจเลื้อยยึดนิวยอร์ก นิวยอร์กรั้ดตัว แขนสีแทนท่อนเปลือยและขายาวของเธอ

ทราวิสบนพื้มตอนลั้วงกระเป่าเลื้อยเชื้ตตัวเอง หยิบบุหรื้ยัดใส่ถ้วยชานอกมาจูด ขณะที่เขาพ่นควันไปทางเธอ เครื่องดักจับแมลงก็ทำงาน มันสังหารยุงอีกตัวด้วยเสียงตืดตังเป๊ะกับแสงสีฟ้าฟู มันน่าจะทำแบบนั้นกับทราวิสได้เหมือนกันสิน่า

ไปไกลๆ เลย นายกั้ญชาเหม็นหึ่ง ฉันไม่สงสัยเลยว่ทำไ้มาถึงไม่มีผู้หญิงคนไหนอยากอยู่ใกล้สินาย

เอ็มมาอยากจะพูดออกไปแบบนั้นแต่เธอยังปากไว้ เจ้าความคิดนี้จะต้องไปอยู่ในแฟ้ม 'คำตอบไ้ที่ฉันน่าจะพูดไป' ของเธอซึ่งเป็นรายการที่เธอรบรวมเอาไว้ในสมุดโน้ตปกผ้าสีด้าที่ซ่อนอยู่ในลิ้นชักบนของเธอ รายการตอบไ้หรือเรียกย่อๆ ว่า ค.ต.ฉ.พ. อัดแน่นไปด้วยความเห็นประชดประชันจับแสบและบาดลึกที่เอ็มมาอยากจะบอกกับแม่บุญธรรม เพื่อนบ้านน่าขบขะแยง บรรดาเด็กสาวร้ายกาจที่โรงเรียนกับพวกครออบครวู้อุปถัมภ์ทั้งหมดเสียเหลือเกิน

ส่วนใหญ่แล้วเอ็มมาจะยังปากไว้เพราะมันง่ายกว่าที่จะสงบปากสงบคำ ไม่สร้างปัญหา และเป็นเด็กสาวประเภทใดก็แล้วแต่ที่สถานการณ์นั้นอยากให้เธอเป็น ที่ผ่านมามาเอ็มมาได้ฝึกปรือทักษะการจัดการจนได้ผลที่น่าพอใจเท่าที่ควร

เกมลับปมลวง

อย่างเมื่อตอนสิบขวบเธอสามารถขยับยั้งการตอบโต้ของตัวเองเมื่อสนิท พ่อบุญธรรมจอมเหวี่ยงเกิดอารมณ์ปะทุขว้างปาข้าวของขึ้นมา พอเอ็มมามาอยู่ในเฮนเดอร์สันกับเออร์ซูลาและสติฟ คูชิปี๊ที่ปลูกผักกินเองแต่ทำอาหารไม่เป็นเลย เอ็มมาจึงรับหน้าที่ทำครัวไปอย่างเสียไม่ได้ ทำทั้งขนมซูกีนี่ กราแดงผัก และอาหารประเภทผัดเจ๋งๆ บางอย่าง

เพิ่งสองเดือนเองตั้งแต่เอ็มมาย้ายมาอยู่กับคลาริช คุณแม่มือเดียวผู้ทำงานเป็นบาร์เทนเดอร์สำหรับนักพนันระดับวีไอพีที่เดอะ เอ็ม ริสอร์ท ตั้งแต่นั้นมาเอ็มมาก็ใช้เวลาช่วงหน้าร้อนถ่ายรูป เล่นเกมกู่ระเบิดแบบมาราธอนในแบล็กเบอร์รี่ เครื่องเก่าเอนท์เพื่อนชื่อเล็กซัยกให้ก่อนที่เธอจะจากบ้านอุปถัมภ์แห่งสุดท้ายในเฮนเดอร์สันมา และมาทำงานพาร์ตไทม์คุมรถไฟเหาะตีลังกาที่กาลิโนนิวยอร์กนิวยอร์ก

ใช่เลย เพื่อหนีให้ห่างจากทราวีสให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้

แต่เรื่องไม่ได้เริ่มต้นอย่างนั้น ทีแรกเอ็มมาพยายามจะทำตัวดี กับพี่ชายบุญธรรมคนใหม่ด้วยหวังว่าพวกเขาจะได้เป็นเพื่อนกัน ไขว่คว้าครอบครัวยุติธรรมที่จะช่วยแตกไปเสียทั้งหมด และเธอไม่เคยเป็นมิตรกับเด็กคนอื่นเลย แคบางทีเธอต้องพยายามสุดๆ ก็เท่านั้น

เธอเคยแสร้งทำเป็นสนใจวิดีโอเกมทั้งหมดที่ทราวีสดูเกี่ยวกับหนทางการเป็นก๊วยตัวย่อมๆ เช่นวิธีปลดล๊อคการ์ดด้วยมือถือ วิธีเจาะเครื่องขายน้ำอัดลมอัตโนมัติ วิธีสะเตาะแม่กัญแจด้วยกระป๋องเบียร์ ทนดูการต่อสู้อุปซิงแซมปีทางทีวีไปสองยก หรือแม้กระทั่งพยายามจะเรียนรู้ศัพท์แสงท่ามวยปล้ำเลยด้วยซ้ำ

แต่แล้วความพยายามทำตัวดี ทั้งหลายของเอ็มมาก็จบลงในหนึ่งสัปดาห์ต่อมา เมื่อทราวีสพยายามจะลวนลามเธอขณะที่เธอนอนอยู่บนเก้าอี้เอนซึ่งเปิดค้างอยู่

'เธอเป็นมิตรจริงๆ' เขาพิมพ์ใส่หูเธอก่อนที่เอ็มมาจะเตะฝ่าหมากเข้าให้โดยไม่ตั้งใจ

ทั้งหมดที่เอ็มมาอยากจะทำคืออยู่ที่นั่นจนเรียนจบ ม.ปลาย วันนั้นเป็นวันแรงงาน โรงเรียนจะเปิดวันหยุด เธอมีทางเลือกที่จะไปจากบ้านคลาริชเมื่อเธอ

อายุครบสิบแปดในอีกสองอาทิตย์ แต่นั่นหมายความว่าเธอต้องเลิกเรียนหนังสือไปหาอาชีพที่มั่นคงอยู่ และหางานประจำทำเพื่อจ่ายค่าเช่า คลาริชเคยบอกกับเจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์ของเอ็มาว่าเอ็มาสามารถอยู่ที่นี้ได้จนกระทั่งเรียนจบอนุปริญญา

อีกเก้าเดือน เอ็มาร้องบอกตัวเองราวกับท่องมนตร์ เธอยังอยู่ไปจนถึงตอนนั้นได้ จริงไหม

ทราวิสดูบุหรียัดไส้กัญชาอีกครั้ง แล้วถามเธอขณะกั้นควันไว้ในปอด "อยากสูบมั่งมั๊ย"

"ไม่ล่ะ ขอคุณ" เอ็มาตอบกลับเสียงกระด้าง

ในที่สุดทราวิสก็พ่นลมออกมา "เอ็มาน้อยแสนอ่อนหวาน" เขาพูดเสียงหวานจ้อย "ปกติเธอไม่ได้เป็นเด็กคืออย่างนี้ไซ้มั๊ย"

เอ็มาแหงนคอขึ้นมองท้องฟ้าและไปหยุดที่ดาวแม่ พ่อ และเอ็มาอีกครั้ง ได้เส้นขอบฟ้าลงมาไกลๆ เป็นดาวที่เธอเพิ่งตั้งชื่อว่าดาวแพนหนุ่ม ดูเหมือนคืนนี้มันจะเข้าใกล้ดาวเอ็มามากกว่าปกติ บางทีนี้อาจจะเป็นสัญญาณก็ได้ ไม่น่าปีนี้อาจจะได้พบกับแพนหนุ่มแสนเพอร์เฟ็คต์ เป็นใครสักคนที่ฟาลีซิดให้เธอได้อยู่ร่วมกับเขา

"โอ้เว้ย" จู๋ๆ ทราวิสก็สวดเสียงเบาเมื่อเห็นบางอย่างในบ้าน เขาริบขี้บุหรีแล้วโยนไปได้แก้อีของเอ็มาจิ้งหะเดียวกับที่คลาริชปรากฏตัวบนเฉลียงด้านหลัง เอ็มานิ้วหน้ามองกันบุหรีที่ยังติดไฟอยู่

ทราวิสนี้ใจดีจิงนะที่พยายามยัดเหยียดบุหรีให้ฉัน เธอคิดในใจแล้วเอารองเท้าเหยียบทับกันบุหรีไว้

คลาริชยังอยู่ในชุดทำงานซึ่งเป็นเสื้อแจ็กเก็ตทรงทักซิโด เสื้อเชิ้ตมันวาวสีขาวยกกับโบสีดำ ผมโกกรสลิปลอนด์ของหล่อนเป็นมันปลาบ รวบเป็นทรงเกลียวฝรั่งเศสเรียบเนียน ริมฝีปากของหล่อนทาลิปสติกสีแดงอมม่วงแจ๊ดชนิดที่ไม่ช่วยขับผิวของใครหน้าไหน กำลังถือซองจดหมายสีขาวอยู่ในมือ

"ฉันกำลังคิดถึงเงินสองร้อยห้าสิบเหรียญอยู่" คลาริชประกาศเสียงราบเรียบ

เกมลับปมลวง

ของว่างเปล่ายับเยิน "มันเป็นที่ป่วนตัวจากบรูซ วิลลิส เขาเซ็นลายเซ็นบนแบงก์ใบหนึ่งด้วย ฉันจะเอาไปแปะในสมุดบันทึก"

เอ็มมาถอนใจอย่างเข้าใจหัวอก เรื่องเดียวที่เธอประทับใจต่อได้จากคลาริชก็คือหล่อนเป็นคนคลั่งคนดังสุดๆ

คลาริชมีสมุดบันทึกที่สาธยายปฏิสัมพันธ์ซึ่งเกิดขึ้นระหว่างหล่อนกับคนดังทุกคน แอมยังมีรูปถ่ายใบหน้ามันวาวพร้อมลายเซ็นเรียงรายบนฝาผนังมุมกินข้าวด้วย บางทีคลาริชกับเอ็มมาก็ไปเจอกันโดยบังเอิญในครัวช่วงเที่ยงซึ่งถือว่าเพิ่งจะเข้ามีดสำหรับคลาริชหลังออกกะที่บาร์ เรื่องเดียวที่คลาริชอยากจะคุยก็คือเมื่อคืนก่อนเธอได้เมาท์แบบน้ำไหลไฟดับกับผู้ชนะคนล่าสุดจากรายการอเมริกันไอดอล หน้าอกคาราหน้าใหม่ในหนังแอ็กชั่นเรื่องหนึ่งเป็นของปลอมแหงแฮะ หรือพิธีกรรายการนัดเด็ดที่เป็นเรียลลิตี้โชว์เป็นคนร้ายกาจยังไง

เอ็มมามักจะเอ้ออไปด้วยเสมอ เธอไม่ได้สนใจเรื่องโสมมของคนดังนักหรอก แต่เธอฝันว่าสักวันจะได้เป็นนักหนังสือพิมพ์ด้านสืบสวนสอบสวน แต่ใช้ว่าเธอจะเคยบอกเรื่องนี้กับคลาริช และใช้ว่าคลาริชจะเคยถามถึงเรื่องส่วนตัวของเธอด้วย

"เงินยังอยู่ในซองนี้ในห้องนอนของฉันตอนที่ฉันออกไปทำงานบ่ายวันนี้" คลาริชจ้องเขม็งไปที่เอ็มมา ดวงตาหริ่ง "แต่ตอนนี้มันไม่อยู่แล้ว เธอมีอะไรจะบอกฉันรีเปล่า"

เอ็มมาแอบมองทราวิส แต่เขาง่วนกับแบล็กเบอร์รี่อยู่ เมื่อเขาเลื่อนดูรูปในเครื่อง เอ็มมาสังเกตเห็นรูปถ่ายเบลอจ ของเธอจากกระจกห้องน้ำ ผมงของเธอเป็ยก และเธอขมวดผ้าเช็ดตัวได้แขน

แก้มทั้งสองร่อนนวบ เอ็มมาหันไปทางคลาริช

"เรื่องนั้นหนูไม่รู้ค่ะ" เธอพูดด้วยเสียงปรานีปราศรัยที่สุดเท่าที่จะเค้นออกมาได้ "แต่บางทีคุณควรจะถามทราวิส เขาอาจจะรู้ก็ได้"

"ว่าไงนะ" เสียงทราวิสแตกพราว "ฉันไม่ได้เอาเงินอะไรนั้นไป"

เอ็มมาทำเสียงกังขาในคอ

"แม่รู้อยู่แล้วว่าผมไม่ทำอย่างนั้นหรอก" ทราวีสพูดต่อ เขาลุกยืนและดึงกางเกงขาลิ้นขึ้นใหม่ที่เอว "ผมรู้ว่าแม่ทำงานหนักแค่ไหน แต่วันนี้ผมเห็นเอ็มมาเข้าไปในห้องแม่"

"อะไรนะ" เอ็มมาหันขวับไปทางเขา "ฉันเปล่าสักหน่อย!"

"เธอเข้าไป" ทราวีสสวนกลับ ทันทีที่เขาหันหลังให้แม่ สีหน้าของเขาก็เปลี่ยนจากรอยยิ้มจอมปลอมเป็นสายตาทะลึงอย่างจ้องถ่มทิ้งและทำมุขย่น เอ็มมาเหวอ น่าประหลาดใจจริงที่เขาโกหกได้หนึ่งเหลือเกิน

"ฉันเห็นนายคั่นกระเป๋ามา" เธอโผล่ออกมา

คลาริซเชนตัวพิงโต๊ะ เบ้าปากเปิดด้านขวา "ทราวีส ลูกทำแบบนั้นหรือ"

"เปล่านะ ผมไม่ได้ทำ" ทราวีสชี้โทษไปที่เอ็มมา "ทำไมแม่เชื่อเธอ แม่ไม่รู้จักผู้หญิงคนนี้ด้วยซ้ำ"

"ฉันไม่ได้ต้องการเงิน!" เอ็มมายกมือขึ้นกอดอก "ฉันมีงานทำ! ฉันโอเคดี!"

เธอทำงานมาได้หลายปีติดๆ ก่อนจะมาคุมรถไฟเหาะตีลังกาเธอก็เคยทำงานสวมชุดตุ๊กตาและที่สวนสัตว์เปิดประจำท้องถิ่น เธอแต่งเป็นเทพีเสรีภาพในชุดเสื้อคลุมแบบยุคโรมันโบราณ ยืนอยู่ที่หัวมุมถนนเพื่อโฆษณาสิทธิสตรียืนเยนในท้องถิ่น แดมเธอยังเคยเดินเคาะประตูบ้านเพื่อขายมิดด้วยซ้ำ

เธอเก็บเงินได้มากกว่าสองพันเหรียญและซ่อนเอาไว้ในกล่องผ้าอนามัยที่มีอยู่ครึ่งหนึ่งในห้องนอนของเธอ ทราวีสยังไม่เจอเงินนั้น ไม่น่าจะเป็นเพราะผ้าอนามัยเป็นระบบความปลอดภัยที่ป้องกันพวกผู้ชายน่ารังเกียจได้ดีกว่าฝูงรือตไวเลอร์ที่เป็นโรคหมาบ้า

คลาริซช้องทราวีสที่กำลังส่งยิ้มแหย่ปากยื่นให้ ขณะที่หล่อนพับของเปล่ากลับหน้ากลับหลังในมือ แววมองสลับก็ผุดขึ้นบนใบหน้า ดูราวกับว่าหล่อนมองทะลุภาพมายาของทราวีสชั่วคราว

"ดูสิ" ทราวีสเดินเข้าไปหาแม่ของเขาแล้วโอบไหล่หล่อน "ผมว่าแม่ควรจะต้องรู้ว่าจริงๆ แล้วเอ็มมาเป็นยังไง"

เกมลับปมลวง

เขาหยิบแบล็กเบอร์รี่ออกจากกระเป๋าอีกครั้งแล้วเริ่มสาละวอนกับปุ่มหมุน
"หมายความว่ายังไง" เอ็มมาเดินมาทางพวกเขา

ทราวีสมองเธออย่างเป็นคนดีเสียเต็มประดา ขณะเอาหน้าจอบแล็กเบอร์รี่
หลบไม่ให้เห็น "ฉันน่าจะคุยเรื่องนี้กับเธอเป็นการส่วนตัว แต่ตอนนี้มันหายไปแล้ว"

"คุยกับฉันเรื่องอะไร" เอ็มมาพุ่งไปข้างหน้า ทำเอาเทียนตะไคร้หอมที่
อยู่กลางโต๊ะโยกไปมา

"เธอก็รู้ว่าเรื่องอะไร" ทราวีสเคาะคีย์บอร์ดด้วยนิ้วหัวแม่มือ ยุงตัวหนึ่ง
บินหือรอบศีรษะเขา แต่เขาไม่คิดจะปิดไลมัน "เธอมันประสาท"

"หมายความว่ายังไง ทราวีส" ริมฝีปากสีแดงอมม่วงของคลาริชห่อเข้าอย่าง
เป็นกังวล

ในที่สุดทราวีสก็โชว์แบล็กเบอร์รี่ให้ทุกคนได้เห็น "นี่ไง"

ลมแรงรื้อนวบพัดต้องแก้มของเอ็มมา อากาศลึ้งฝุ่นทำให้เธอเคืองตา
ห้องฟ้าสีดาเจื่อน้ำเงินยามเย็นดูคล้ายจะทำให้เงาดำเข้มข้น ทราวีสหายใจหนักๆ
อยู่ข้างเธอจนได้กลิ่นกัญชาไซมมา เขาเปิดเว็บไซต์สำหรับอัพโหลดวิดีโอทั่วไป
ขึ้นมาด้วยท่าที่อึดอัด แล้วพิมพ์คำค้นหาว่า 'ซีทตันในเอริโซนา' ก่อนจะกด
ปุ่มเล่นวิดีโอ

วิดีโอโหลดขึ้นมาช้าๆ กล้องที่ถือด้วยมือกวาดจับภาพที่โล่งแห่งหนึ่ง ไม่มี
เสียงอะไรเส็ดลอดออกทางลำโพงอย่างกับว่ามันถูกปิดไมโครโฟนเอาไว้ กล้อง
หันกลับมาแสดงภาพร่างหนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้โดยมีผ้าสีดาปิดบังใบหน้าครึ่งหนึ่ง
ของเธอ ล็อกเก็ตเงินทรงกลมห้อยอยู่กับสร้อยเส้นหนาแขวนอยู่บนกระดูกไหปลาร้า
ผู้หญิง

เด็กสาวคนนั้นโยกศีรษะไปมาอย่างควบคุมตัวเองไม่ได้ ส่งผลให้ล็อกเก็ต
กระดิ่งกระดอนยกใหญ่ ภาพดำมืดไปครู่หนึ่ง ทันใดนั้นก็มีคนเข้าไปด้านหลัง
เธอแล้วดึงสร้อยคอรั้งไปด้านหลังเพื่อบีบเค้นคอของเด็กสาว ศีรษะของเธอคนนั้น
จึงเอนไปด้านหลัง แขนบิดป้าย ขาเตะไปมา

"พระเจ้า..." คลาริชยกมือขึ้นปิดปาก

"นี่มันอะไรกัน" เอ็มมากะระชิบ

คนรัคคอดึงสายสร้อยแรงขึ้นๆ ใครคนนั้นสวมหน้ากากปิดคลุมศีรษะ เอ็มมาจึงไม่เห็นหน้าเขา ประมาณสามสิบวินาทีให้หลังเด็กสาวในวิดีโอก็หยุดเดิน ร่างอ่อนปวกเปียก

เอ็มมาถอยห่างจากจอ นี่พวกเขาเพิ่งดูภาพคนตายขึ้นหรือ นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน แล้วมันเกี่ยวอะไรกับเธอ

กล้องจับไปที่ภาพเด็กสาวซึ่งถูกปิดบังใบหน้า เธอไม่กระตุกกระตัก จากนั้นภาพก็ดำมืดไปครู่หนึ่งอีกครั้ง พอภาพกลับขึ้นมามนจอกล้องก็เอียงไปด้านข้าง ก่อนจะร่วงลงกับพื้น เอ็มมายังเห็นภาพในแนวเอียงของร่างที่อยู่บนเก้าอี้ มีคนเดินไปที่เด็กสาวคนนั้นแล้วดึงผ้าปิดตาออกจากศีรษะเธอ หลังจากนั้นอยู่นาน เด็กสาวก็ไอโซลก น้ำตาผุดขึ้นที่ดวงตาของเธอ มุมปากตกลง เธอกะพริบตาซ้ำๆ ชั่วเสี้ยววินาทีก่อนที่หน้าจอก็จะดำมืดไป เธอจึงมาทางเลนส์กล้องอย่างรู้สึกตัวไม่เต็มที่

ชากรรไกรเอ็มมาตกลงไปที่ร่องเท้าผ้าใบคอนเวิร์สเก่าคร่ำคร่า คลาริชชอบหายใจเสียงดัง

"เป็นไง" ทราวิสพูดอย่างมีชัย "ฉันบอกเธอแล้ว"

เอ็มมาจึงไปที่ดวงตาคู่โตสีฟ้า จมูกเขินคินๆ และใบหน้ากลมของเด็กสาวคนนั้น ผู้หญิงคนนั้นเหมือนเธอเป็ยบ

เพราะผู้หญิงในวิดีโอ นั่นคือฉันเอง

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)